

**INTERVENCIÓ DE ROCÍO MARTÍNEZ-SEMPERE,
PORTAVEU D'ECONOMIA DEL GRUP SOCIALISTES-
CIUTADANS PEL CANVI, EN EL DEBAT DE TOTALITAT
DEL PROJECTE DE LLEI DE PRESSUPOST DE LA
GENERALITAT PER AL 2009**

(Parlament, 12.11.08)

Gràcies President. Consellers, membres del govern, senyores i senyors diputats. Avui començaré parlant de dos temes quasi obligatoris per defensar com el govern de Catalunya vol gastar 36.985 milions de euros, una discussió gens menor i que per tant equivocar-la, com sovint s'ha fet aquest matí, és fer un flac favor al que ens devem, que no és altre cosa que servir l'interès general del nostre país, de Catalunya.

Primer: existeixen uns condicionants prou importants com perquè, més que mai, haguem de parlar del pressupost parlant primer del context econòmic i polític del país; parlant de la crisi econòmica i del sistema de finançament. Però també, veure com en parlem en relació al tema que ens ocupa, perquè s'ha dit cada cosa....llibertat tota, però també una mica de responsabilitat.

Respecte al finançament, no serà el meu grup qui digui que aquest no és un tema clau, que a més a més és de justícia i no tan sols això, és d'obligació legal en virtut del nostre

Estatut. I què volen més que digui? ha passat el 9 d'agost? Sí. Hi ha hagut un incompliment? Sí, també. Però, pot el pressupost recollir un sistema que no està encara pactat? No. S'ha de fer en base al sistema actual. Lo altre és absurd. I això ho sabem en el debat de política general on es va signar una resolució conjunta de la majoria dels grups d'aquesta cambra. Un debat post 9 d'agost, no m'equivoco, no? I entenc que el que correspon és continuar amb aquella lògica. Davant la dificultat podem triar entre rasgar-nos les vestidures o continuar treballant, incansablement. I això és el que fa aquest govern, el Conseller i el President. Qualsevol altre cosa que donar suport a aquesta negociació es mou, repeteixo, entre la indignació estèril o el debilitament de la part negociadora catalana en un moment que, sincerament, no crec que ho necessiti. Després del dia D, després de l'acord, que el tindrem, critiquin, facin, desfacin...però mentre deixin treballar a qui ho està fent, a qui ho ha de fer, que és el govern de Catalunya, el de tots, per obtenir el que ens mereixem.

Pel que fa a la crisi, veiem que estem vivint una crisi que és, segurament, una de les més profundes del capitalisme actual en tot el món occidental, no només aquí a Catalunya!!! i que tindrà conseqüències econòmiques però també geopolítiques. I tot i que avui he vist que el que més els interessa és veure qui va ser el millor predictor d'aquesta crisi jo considero que és més rellevant reflexionar

sobre algunes certituds que ja apareixen. I la certitud és diu més Europa –paraula que avui he sentit poc- perquè la paralització de la integració política europea és avui l’amença més gran cap a la defensa dels nostres valors i les nostres condicions de vida. I la segona certitud és diu model de benestar, política socialdemòcrata, diguin-li com vulguin però la defensa d’un model econòmic sensat, el que defensa l’esquerra democràtica, un model que s’articula entorn als binomis eficiència i equitat, llibertat i igualtat, mercat i sector públic. No un sense l’altre. No al model de monopoli de beneficis i socialització de pèrdues, no al model que defensa als mercats en l’estat de la natura, on tot val, sinó en un estat de dret on la regulació és un bé públic a preservar. I per tant, les principals lliçons de la crisi d’avui, les que perduraran en el temps són la confirmació d’una certa manera d’entendre i practicar la política econòmica, la manera sensata que nosaltres sempre hem defensat: una política econòmica que es desviï de la fe cega en l’Estat omnipresent però també de la fe cega en el mercat com a solució a tot. Això és el que avui, després de molts patiments i altres que estan per venir, ens queda clar. No aquesta fórmula única, doctrinària, que vostès apliquen faci fred faci calor que consisteix en reduir impostos. Quan tot funciona, reduïm impostos. Quan van maldades, també. Perquè aquest document d’iniciatives parlamentaries que vosté ha donat tan amablement al Conseller i a mi me’l varem proporcionar els serveis d’arxiu

de la cambra és el que mostra: reducció d'impostos igual al gruix de les seves iniciatives. Així que siguem clars: són més aviat vostès i no nosaltres els que han de rectificar la seva orientació econòmica en general.

Segon tema. Què és un pressupost? El pressupost és l'expressió quantificada, conjunta i sistemàtica dels ingressos i despeses previstos d'una organització per a un exercici econòmic. I ho recordo perquè si parlem de mesures anticrisi no tan sols hem de tenir en compte la capacitat real de maniobra del nostre govern sinó també les polítiques que no troben un reflex pressupostari –com són els avals per incrementar la liquidesa del mercat, tema clau o la simplificació dels tràmits administratius- però també les polítiques dutes a terme per altres nivells d'administració competents que també són les nostres. Perquè és el govern central, que insisteixo, també és el govern de tots, el que té més capacitat en política monetària i també en polítiques de seguretat social i relacionades. Així no és just parlar de mesures anticrisi sense mencionar les 42 mesures aprovades pel govern de Catalunya –sobre les que no m'estenc pq varen ser debatudes en ple- i de les que ja s'està executant un 72% o del pla de 150.000 milions d'euros posat en marxa pel govern Zapatero i les mesures actuals enunciades destinades a desbloquejar el crèdit no ja interbancari sinó el que flueix a empreses i famílies. Hi ha vida més enllà del

pressupost, Srs diputats...vostès ja ho saben i no és just que no la reconeguim.

I també recordo que un pressupost són els recursos anuals per executar els objectius prioritzats d'un govern perquè al cap i a la fi el que estem debatent avui és això i en canvi hem pogut sentir poc, molt poc, de l'alternativa que l'oposició proposa per aquesta priorització d'objectius i de la Catalunya que dibuixen. El que sí que hem sentit, en canvi, és un reguitzell de crítiques a les que no em puc deixar de referir. Algunes de molt barroeres –per posar-hi un adjectiu suau- que simplement falten a la veritat, crítiques molt indocumentades, i moltes presentades amb aquest mètode que jo amb el temps i després d'uns quants debats ja vaig coneixent i que anomeno mètode teixidó, que consisteix en dir 'nosaltres som temperats i no venim a fer el pim pam pum. Punt i seguit. Pim. Pam. Pum. No parlarem de dades. Punt i seguit. La inflació, el PIB...'

De què estem parlant?

Personal i sous:

Hi ha una congelació dels sous dels alts càrrecs. La nòmina del conseller serà tot el 2009 la mateixa que ha rebut aquest mes. I tenim 6 nous alts càrrecs, d'acord, però 23 eventuais menys....digui-ho també això senyor Millo. I pel que fa a la contenció de personal, important (171-379) 208

llocs de treball menys. I els altres són bàsicament aflorament, no creixement. Generalitat + ICS + SCS + ICASS + Ents autònoms administratius + organismes dependents suposa un increment del 0.1%

Dèficit:

Diuen: no ens els creiem. No el critiquen, d'agraïr. Els feia més dogmàtics. I perquè no se'l creuen? Pel document de la intervenció general que diu que el dèficit a 30 de Juny de 2008 era de 3119M€ (2127.8 ara)...però continuïn llegint l'informe, dues pàgines, i allà diu que falten en el segon semestre uns ingressos importants. Això no ho diuen, clar. I la previsió és que el dèficit 2008 es situï en 2055M€ equivalent a 1% PIB, que és el que va autoritzar el Consejo de Política Fiscal el 9 octubre en una revisió deguda al canvi de la situació econòmica.

Deute:

al 9.43%, no és una bola de neu sinó uns nivells més que sostenibles

Execució:

Vostès insisteixen, cada any, en posar en dubte la credibilitat de l'administració pública catalana en el compliment i execució dels pressupostos. Una execució que segueix una pauta de estar, a 30 de Setembre, a una mitja del 55-60% que es tradueix a finals d'any a una mitja del

85-90% (ja ho saben, perquè la meitat dels documents comptables són de Novembre i Desembre) i un 90% d'execució és un percentatge més que raonable, satisfactori. Això passa ara, passava abans, i passa en tots els governs mínimament seriosos. I no quadra el fons de suficiència respecte al dels Pressupostos Generals de l'Estat: perquè hem pressupostat la bestreta addicional del 4% que preveu i autoritzen els acords de la Conferència de Presidents.

Mala previsió d'ingressos:

I també argumenten que no es creuen els ingressos perquè és clar davant un 46% de caiguda de l'Impost d'Actes Jurídics Documentals i d'augment de 23% del IRPF és fàcil, massa fàcil, posar l'ombra de dubte. Però és que vostès saben perfectament, els hi ha explicat el conseller, que el 22.9% d'increment previst en IRPF, que en tot cas és una predicció de l'Estat, un ingrés a compte segur, que ens faran, és un efecte estadístic provocat pel fet que l'Estat estigui ajustant d'ingrés real amb l'estimat. 100-75 vs 90-90. Davant la contradicció aparent, fan una demagògia massa fàcil, reitero.

I un darrer punt sobre el que vull estendre'm amb més deteniment perquè és aquí on trobem les claus de la nostra justificació i defensa d'aquest projecte; que és, justament, veure el que fan aquests pressupostos per afrontar la crisi,

en aquest context de dificultat que ens obliga a extreure l'exigència i la voluntat d'excel·lència. Perquè, amb una metàfora que fa servir el conseller sovint, aquests són una pressupostos que donen l'antitèrmic –son anticíclics dins d'un marc limitat per la Llei d'Estabilitat pressupostaria- però també l'antibiòtic per sortir d'aquesta crisi més reforçats.

Inversió.

Fem un esforç inversor més que notable, record, als 6581M. Un esforç que conjuntament amb la inversió que ens correspon per la Disposició Addicional 3a de l'Estatut i el de les corporacions locals situa la inversió a més del 6% del PIB, saben que vol dir això? Crec molt sincerament que aquest blindatge d'una inversió elevada, aquesta obsessió per insistir en el que en definitiva és ambició de futur demostra la talla del projecte que avui estem debatent. I m'ha semblat que s'ha ventilaven en un tres i no res, posant exemples de baixa execució que no són certs perquè saben molt bé que el que compta no és l'execució mitja del departament sinó de l'agrupació departamental, no de PTOP, de PTOP més GISA...siguem seriosos

Acord estratègic.

El Pressupost també aposta per la transformació de la nostra economia cap a una de més productiva amb un acord estratègic del que es va signar una revisió i nou

impuls el 7 de Juliol passat. Un acord que conté 7826M€ en aquest pressupost. I que a més aborda la transformació de la única manera que funciona, amb la concertació i la complicitat de la societat.

Instrument de gestió: no s'hi ha referit, em diran que és un tema menor però jo el vull posar de relleu pel que té d'aprofundiment democràtic (64 entitats més en el pressupost consolidat, novetats de la documentació que acompanya al projecte com impacte de gènere, la web on estan penjats fins i tot els pressupostos de la República. En definitiva: més transparència i més rendiment de comptes)

Austeritat en la despesa no social i no directament productiva. Perquè la situació obliga, i per tant mantenim la despesa corrent en termes reals (que creix un 2.4% en termes nominals) i la baixem en partides com protocol o en departaments com presidència. En canvi l'augmentem en promoure l'ocupació i la formació professional (amb una despesa de 408M€)

I sobretot, són uns pressupostos que tot i el context no obliden la feina per fer, insisteixen en treballar per una Catalunya més justa i més equilibrada territorialment. Creuen que és menor la millora de les infraestructures per potenciar el turisme al Ripollès, tema clau per la zona? I les inversions en temes ambientals al Solsonès? Potser el que

deixarien de fer seria la inversió de 21 M€ en l'eix diagonal entre Puigdàlber, Vilafranca i Olèrdola o els 5 nous centres educatius i la millora de 18 més a la província de Lleida? Nosaltres el que hem decidit és continuar apostant per aquest país com és la inversió pel rec de la zona oriental de la terra alta que és l'obra en infraestructures de futur més important que s'ha fet mai a la comarca.

I és tot aquest conjunt d'accions que ajudarà a reactivar l'enorme potencial de la societat catalana, a fer aflorar la confiança en els nostres actius, que són molts, per poder tornar a créixer com ho fèiem; inclús més i millor, de manera més equilibrada.

No sé qui de vostès deia que davant d'una situació excepcional aquests eren un pressupostos ordinaris. I és clar que ho són!! perquè les nostres obligacions són ordinaries, són quotidianes, al servei de la gent dia a dia. Deixar de fer escoles, hospitals o carreteres...això sí que seria un drama excepcional, nefast. Perquè el que de cap manera ens podem permetre, en el context de dificultat que ens trobem, atenent a quasi un milió més de població sense més recursos, el que de cap manera ens podem permetre és la fractura social.

Acabo President. Jo apel·lo a la seva sensatesa econòmica i els demano que donin suport a uns pressupostos que

combinen la protecció i la inversió com a manera de fer front a aquesta crisi, que combinen amb realisme la cura del present i l'aposta pel futur. I també apel·lo a la seva sensatesa política, al reconeixement del que ens ha ensenyat la nostra història col·lectiva: que diu que, en moments difícils, una política partidista condemna Catalunya, que Catalunya no es pot salvar sense unitat. Retirin les esmenes a la totalitat i treballem plegats per uns pressupostos millorats al servei dels ciutadans i ciutadanes del nostre país. Ho necessiten i s'ho mereixen.